

København den 29. maj 2009

Kære Bertel Haarder,

Det er via medlemmer kommet mig for øre, at du har givet tilladelse til, at uddannelsen til klinisk diætist nu fremover også skal foregå på UC Syd i Haderslev.

Jeg er fuldstændig målløs!

Foreningen af Kliniske Diætister er på ingen måde blevet hørt om disse 12 nye studiepladser. Mine medlemmer er dog dem, der omgående får studerende presset ned over hovedet, uanset om det er opportunt eller ej i en travl hverdag. Mine medlemmer er desuden absolut ikke alle i arbejde i disse tider – uanset hvad rapporter og andet måtte indikere.

Så hvorfor uddanne flere til arbejdsløshed??

Jeg har sendt et brev til dig om dette tidligere på året – Praktikpladser til de studerende inden for klinisk diætetik vil fremover være et stigende problem, da regionerne for tiden gladelig enten opsiger diætister eller skærer i deres ansættelser. Og hvem er så tilbage på hospitalerne til at varetage undervisning af de studerende?

Der er absolut ingen sammenhæng mellem det, der foregår med vores uddannelse (hvor vi ikke er med på råd) og det træk der er på os for at uddanne de nye diætister. Samtidig, ganske paradoksalt, efterspørges vi af de praktiserende læger og den danske befolkning, der ikke forstår, at de ikke kan henvise eller blive henvist til diætist.

Vi har ellers i årevis kæmpet for at få diætisterne indskrevet i Sundhedsloven, ligesom alle andre statsautoriserede sundhedsfaglige, så der i det mindste kan blive åbnet for henvisning til diætist via egen læge i stil med fysioterapeuterne. Ellers vil vi fortsat være en faggruppe, der har en autorisation, uden at andre sundhedsfaglige kan benytte os – det er da besynderligt? Resultat: færre diætister i arbejde og ubehageligt mange patienter, der lades i stikken. Prøv at spørg en nyrepatient, hvor nemt det er at spise og drikke korrekt. Og så kan de oven i købet i disse tider ikke forvente en nyretransplantation, når der endelig dukker en kompatibel nyre op, pga. kræftventelister. Det er hverdagen i dagens Danmark.

Der er ingen tvivl om, at kommer der ikke en løsning på dette, så kan mine medlemmer ikke længere være med til denne undervisningsbyrde af studerende, der ikke har udsigt til arbejde efter endt studie – til trods for det massive behov derude af diætetisk arbejde. Det er nemlig ikke fordi, der ikke er rigeligt med hospitalpatienter, plejehjemsbeboere, stærkt overvægtige foruden andre patientgrupper (fx nyrepatienten fra før), der i den grad trænger til hjælp. Problemet er bare, at diætister pt. ikke engang altid kan få lov til at udføre deres arbejde de steder, de stadig huserer.

Der er stadig, til trods for meldingen om mangel på både læger og sygeplejersker, rigtig mange af nævnte faggrupper, der mener de selv kan stå for diætetisk behandling, trods manglende uddannelse. Igen må det undre, at i en tid, hvor vi taler mangel på visse faggrupper, så skal andre faggrupper, som diætisterne er en del af, se sig henvist til at sidde i venteposition på bænken. Og hvad er det lige, vi byder vores syge?

Det er på tide, at der sker en koordination mellem Undervisningsministeriet, Beskæftigelsesministeriet og Forebyggelses- og Sundhedsministeriet.

Skal vi uddanne kliniske diætister og til hvad? Får vi ikke klar besked, så må jeg og mine medlemmer overveje, hvorvidt vi kollektivt må bakke ud af uddannelsesopgaven for nye diætiststuderende.

Vores samvittighed kan ikke være tjent med at hjælpe til med at uddanne til arbejdsløshed. I en tid hvor vi skal høre om forebyggelse - også den patientrettede - og alle andre faggruppers medinddragelse i dette, må jeg konstatere, at der i den grad mangler en forståelse for diætisternes arbejde og ansættelsesforhold, men uddannelsen er der åbenbart skubt i. Det er uholdbart!

Desuden må jeg konstatere, at den gamle sag om titelmisbrug endnu ikke er lagt i graven. Foreningen af Kliniske Diætister må stadig bruge vores og retssystemets begrænsede ressourcer på at stoppe titelmisbrug, hvor ikke-uddannede diætister for egen vindings skyld vil benytte en titel, de ikke har lovgivningsmæssigt krav på eller ret til. Igen mangler der forståelse for vores situation – en lovændring i autorisationsloven ville ellers hurtigt kunne sætte en stopper både for dette ressourcspild og titelmisbrug. Det skylder vi befolkningen. Det kan ikke være meningen, at man ikke kan stole på, hvem man bliver behandlet af – alle forventer også pr. automatik, at en læge er en velkvalificeret læge og ikke andet, og er der snyd, så skal vedkommende stoppes. Hvorfor skal diætisterne så finde sig i dette fortsatte titelmisbrug?

Jeg stiller gerne mig selv og min viden til rådighed til et møde, hvor jeg kan redegøre for disse sammenhænge – i alt fald må jeg nu bede om svar fra ministeren på, hvad meningen er med vores uddannelse, udfordringen med praktikpladser og det øgede antal studerende?

Med venlig hilsen

Ginny Rhodes
Formand for Foreningen af Kliniske Diætister (FaKD)

cc. Ministeren for Sundhed og Forebyggelse, Jakob Axel Nielsen
Folketingets Sundhedsudvalg